

ΔΙΑΔΟΧΗ ΤΗΣ ΠΡΟΕΔΡΙΑΣ*

ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΑΠΕΡΧΟΜΕΝΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Κ. ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ

Θεοφιλέστατε,

Κατὰ τὴν πρώτην δημοσίαν συνεδρίαν ἐκάστου ἔτους ὁ ἀπερχόμενος πρόεδρος προβαίνει εἰς τὴν ἐγκατάστασιν τῶν νέων ἀρχῶν τῆς Ἀκαδημίας. Τὸ ἔργον τὸ ἐπιτελεσθὲν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἐξετέθη πρὸ ἡμερῶν ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως ὥστε ἐλάχιστα νὰ ἔχω νὰ προσθέσω. Οἱ εἰδικοί ἐπιστήμονες τῶν ἐρευνητικῶν κέντρων τῆς Ἀκαδημίας κατέληξαν εἰς πολλὰς περιπτώσεις εἰς σημαντικώτατα ἀποτελέσματα, ἢ δημοσίευσίς τῶν ὁποίων ἔτυχεν διεθνoῦς ἀναγνωρίσεως. Ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου τοὺς συγχαίρω καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ἐκ μέρους ὄλου τοῦ σώματος.

Ἐργασία ἀξιολογωτάτη ἐπετελέσθη καὶ ὑπὸ τῶν συναδέλφων μου ἀκαδημαϊκῶν. Τὰ ἐπιστημονικά, λογοτεχνικά, καλλιτεχνικά καὶ λοιπὰ ἔργα τῶν ἀπετέλεσαν προσφορὰν τῆς Ἀκαδημίας εἰς τὴν διεθνή διανόησιν προβαλόντα τὴν χώραν μας παγκοσμίως. Τὸ ἔργον τῶν ἀκαδημαϊκῶν —κυρίως ὁσάκις ἀφορᾷ εἰς ἐπιστημονικά θέματα— συντελεῖται διὰ δημοσιεύσεων εἰς εἰδικὰ περιοδικὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἢ δι' ἀνακοινώσεων εἰς μεγάλα διεθνή συνέδρια. Χάρις εἰς τὰς ἐργασίας τῶν πολλοῦ συναδέλφοι —ἀκόμη καὶ κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος— ἐξελέγησαν μέλη ξένων Ἀκαδημιῶν ἢ ἔτυχον μεγάλων τιμητικῶν διακρίσεων. Ἡ τελευταία αὐτὴ πτυχή παραμένει ἀναγκαστικῶς ἄγνωστος εἰς τὸ πολὺ κοινὸν μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀκούωνται ἀδικαιολόγητοι καὶ ἐνίοτε ἀνεξέλεγκτοι ἐκφράσεις εἰς βᾶρος τῆς Ἀκαδημίας. Ἀναμφιβόλως παρουσιάζονται προβλήματα μὴ ἐπιλυθέντα καὶ παρεμποδίζοντα τὴν ἀκόμη εὐρύτεραν ἀκτινοβολίαν τῆς Ἀκαδημίας, ἢ ἀπόδοσις τῆς ὁποίας ὅμως, ἐν γενικαῖς

---

* Συνεδρία τῆς 10ης Ἰανουαρίου 1980.

γραμμαῖς, δὲν ὕστερεῖ ἔναντι τῶν ἄλλων Ἀκαδημιῶν τῆς Δύσεως. Ἡ ἔκτασις τοῦ ἔργου τῆς εἶναι πολὺ εὐρεῖα. Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν Ἀστρονομίαν, καὶ φθάνει διαμέσου τῆς Λογοτεχνίας καὶ τῶν Καλῶν Τεχνῶν μέχρι τῆς Θεολογίας καὶ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἠθικῶν Ἐπιστημῶν. Αἱ δυσμενεῖς κρίσεις θὰ πρέπει νὰ προέρχονται ἀπὸ πρόσωπα τὰ ὁποῖα δὲν γνωρίζουν —διότι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γνωρίζουν— τὴν δρᾶσιν τῶν συναδέλφων. Ἐν τῷ συνόλῳ ὅμως νομίζω ὅτι ὁ πνευματικὸς κόσμος παρακολουθεῖ μὲ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον τὰς πρωτοβουλίας τῆς Ἀκαδημίας, τὴν βράβευσιν ἀξιεπαίνων πνευματικῶν ἐργασιῶν, τὴν ἐκτέλεσιν ἑνὸς ἀπὸ τὰ κύρια ἔργα τῆς τὴν γενικὴν ἐποπτεῖαν ἐπὶ τῆς ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ.

Κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἡ Ἀκαδημία ἀπώλεσε 8 πολύτιμα μέλη τῆς, τοὺς Γεώργιον Μαριδάκη, Κωνσταντῖνον Εὐσταθιάδην, Ἀνδρέαν Ἐνγγόπουλον, Ἀγγελον Τερζάκη, Κωνσταντῖνον Παπαϊωάννου, Ἀναστάσιον Ὁρλάνδου, Βάσον Φαληρέα καὶ Γεώργιον Ἰωακείμογλου. Οὗτοι ἄφησαν δυσαναπλήρωτα κενά. Ὑπῆρξαν ὅμως καὶ εὐχάριστα γεγονότα. Ἡ τύχη μοῦ ἐπεφύλαξε νὰ ἐπιδώσω τὸ μέγα διάσημον τοῦ τακτικοῦ μέλους εἰς νεοεκλεγέντας συναδέλφους.

Ἀπερχόμενος χρέος μου ἔχω, νὰ εὐχαριστήσω ὅλους τοὺς συναδέλφους οἱ ὁποῖοι μὲ συνέδραμον εἰς τὸ ἔργον μου, ἰδιαιτέρως τὰ μέλη τῆς Συγκλήτου. Μνημονεύω κυρίως τὸν σεβαστὸν καὶ ἀγαπητὸν Γενικὸν Γραμματέα κ. Ἰωάννην Θεοδωρακόπουλον, χάρις εἰς τὰς συμβουλὰς τοῦ ὁποῖου κατώρθωσα νὰ ανταποκριθῶ εἰς τὰ ἀναφύμενα ζητήματα. Ἐπίσης εὐχαριστῶ τὸ διοικητικὸν προσωπικὸν τὸ ὁποῖον ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ κ. Ἐδαγγέλου Γιόκαρη ἔφερον εἰς πέρας τὰς διαρκῶς ὀγκουμένας ἐργασίας, ὡς καὶ τὸ βοηθητικὸν προσωπικὸν τὸ ὁποῖον μετὰ προθυμίας ὑπηρετεῖ τὰς ἀνάγκας τῆς Ἀκαδημίας.

Καταλήγων ἀπευθίνω τὰς εὐχὰς μου πρὸς τοὺς συναδέλφους, τοὺς συνεργάτας τῆς Ἀκαδημίας καὶ τὸ ἀκροατήριον, ὅπως διανύσουν τὸ νέον ἔτος ἐν ὑγείᾳ καὶ εὐτυχίᾳ.

Ἀγαπητὴ συνάδελφε κύριε Γεώργιε Μυλωνᾶ. Ἦλθεν ἡ στιγμή, ὅπως ἐμπιστευθῶ εἰς χεῖρας σας τὴν προεδρίαν τοῦ ἰδρύματος. Ἡ μακρὰ πείρα, ἡ ἐγνωσμένη δραστηριότης καὶ ἡ προσωπικότης σας ἐξασφαλίζουν τὴν πρόοδον τῶν ἔργων τῆς Ἀκαδημίας σύμφωνα μὲ τὰς προσδοκίας ὅλων μας. Καὶ τώρα ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς καλέσω ὅπως —μετὰ τοῦ ἀντιπροέδρου κ. Ἰωάννη Καρμίρη καταλάβετε τὰς θέσεις εἰς τὸ προεδρεῖον, ἀφοῦ προηγουμένως σᾶς ἀναρτήσω τὸ μέγα διάσημον τοῦ Προέδρου.

ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΝΤΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΥΛΩΝΑ

Θεοφιλέστατε, Κύριοι Συνάδελφοι,

Καθῆκον καὶ ἀβροφροσύνη δὲν εἶναι τὰ μόνα αἷτια τὰ ὁποῖα παροτρύνουν τὴν ἔκφρασιν εὐχαριστιῶν· προφανῶς βαρύνει περισσότερον ἢ ψυχικὴ παρόρμησις καὶ ἡ βαθεῖα εὐγνωμοσύνη τοῦ ἐδεργετηθέντος ἢ τοῦ τιμωμένου. Ἀναλαμβάνων ἐπισήμως τὴν προεδρίαν τοῦ ἀνωτάτου πνευματικοῦ ἰδρύματος τῆς χώρας, αἰσθάνομαι περισσότερον ἢ ἄλλοτε τὸ βάρος τῶν νέων μου καθηκόντων, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχικὴν παρότρυνσιν νὰ ἐκφράσω καὶ πάλιν ἐγκαρδίους εὐχαριστίας πρὸς ἀγαπητοὺς καὶ σεβαστοὺς συναδέλφους διὰ τὴν τιμητικὴν, δι' ἐμέ, ψῆφον των μὲ τὴν ὁποῖαν μὲ κατηξίωσαν εἰς τὸ ἀνώτατον πνευματικὸν ὑπόουρημα τῆς πατρίδος. Ἐλπίζω, καὶ παρακαλῶ τὸν Ὑψιστον νὰ μὲ βοηθήσῃ, νὰ φανῶ ἀντάξιος τῶν προσδοκιῶν σας, εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι πρὸς τοῦτο θὰ τύχω τῆς ὑποστηρίξεώς σας, καὶ τῆς ἀντιλήψεως διὰ τὴν ὁποῖαν σᾶς εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων.

Ἰδιαιτέρως καὶ ἀπὸ τῆς ἔδρας αὐτῆς ἐπιθυμῶ νὰ εὐχαριστήσω τὸν ἀπερχόμενον Πρόεδρον συνάδελφον κ. Καίσαρα Ἀλεξόπουλον, τοῦ ὁποῖου ὁ ζῆλος πρὸς τὸ καθῆκον, ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ Ἴδρυμα καὶ ἡ ἀφοσίωσις πρὸς τὰ ἰδανικά του θὰ παραμείνουν ἐμπνέοντα πρότυπα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἔχουν πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν οἱ ἀξιωματοῦχοι τῆς Ἀκαδημίας καὶ πρὸ πάντων ἐγώ. Εὐχαριστίας ἰδίας ἀπευθύνω εἰς τὸν Γενικὸν Γραμματέα συνάδελφον κ. Ἰωάννην Θεοδωρακόπουλον, τὸν μέντορα τῆς Ἀκαδημίας, διὰ τὴν πρόθυμον βοήθειαν τὴν ὁποῖαν μοὶ παρέσχε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πρὸς τὴν Προεδρίαν μαθητείας μου καὶ νὰ ἐκφράσω τὴν ἐλπίδα ὅτι κατὰ τὴν θητείαν μου τόσον αὐτὸς ὅσον καὶ τὸ Διοικητικὸν Προσωπικὸν τῆς Ἀκαδημίας θὰ μὲ περιβάλλουν μὲ τὰ αὐτὰ αἰσθήματα φιλίας καὶ συμπαραστάσεως. Ἡ διάρκεια τῆς θητείας τοῦ Προέδρου, ὡς γνωστόν, εἶναι βραχεῖα, τὰ δὲ προβλήματα τὰ ὁποῖα θὰ ἀντιμετωπίσῃ, τὰ ὁποῖα νέαι κοινωνικαὶ καὶ πνευματικαὶ συνθήκαι ἐπιβάλλουν, εἶναι δύσκολα καὶ δύσλυτα. Μὲ τὴν βοήθειαν καὶ συνεργασίαν ὄλων ὑμῶν, Κύριοι Συνάδελφοι, ἐλπίζω ὅτι καὶ τὰ προβλήματα ἐντυχῶς θὰ ἀντιμετωπισθοῦν καὶ ἡ μέχρι τοῦδε ἐπιτελεσθεῖσα καὶ ἐπιτελουμένη πρόοδος θὰ συνεχισθῇ. Μὲ αὐτὴν τὴν ἐλπίδα ἀναλαμβάνων σήμερον τὰ καθήκοντά μου, ὑπόσχομαι ὅτι εἰς τὴν ἐκτέλεσίν των θὰ ἀφιερῶσω ὅλας μου τὰς δυνάμεις καὶ τὰς προσπαθείας.

Κατὰ τὴν ἐπικρατήσασαν συνήθειαν, ὁ ἀναλαμβάνων Πρόεδρος δι' ὀλίγων ἀναφέρει τὸ τί ἐλπίζει νὰ ἐπιτελέσῃ κατὰ τὸ βραχὺ διάστημα τῆς θητείας του. Νομίζω ὅτι αἱ ἐλπίδες καὶ αἱ σκέψεις του αὐταὶ ὀρίζονται ἀπὸ τὴν ἀντίληψιν τὴν

ὅποιαν ἔχει διὰ τὸν προορισμὸν ἰδρύματος ὡς ἡ ᾽Ακαδημία. Πιστεύω, κύριοι Συνάδελφοι, ὅτι ἡ ᾽Ακαδημία εἶναι θιάσος, κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἔννοιαν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ὅχι μόνον μὲ ἀκαδημαϊκὰς περγαμηνὰς καὶ δραστηριότητα ἐπιστημονικὴν, ἀλλὰ καὶ διανοομένων οἱ ὅποιοι δύνανται νὰ σκέπτονται ἐλευθέρως, νὰ συζητοῦν ἐντίμως, εὐθέως καὶ ἀνιδιοτελῶς. Τὰ μέλη τοῦ θιάσου τούτου πρέπει νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ διανοίγουν νέους ὁρίζοντας σκέψεως καὶ ἐρεῦνης, νὰ συνεργάζονται καρποφόρως πρὸς προαγωγὴν τῆς ᾽Επιστήμης, τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν Καλῶν Τεχνῶν, νὰ παρέχουν πρότυπα ἤθους εἰς μικροὺς καὶ μεγάλους, διότι ἀνεδείχθησαν ᾽Ακαδημαϊκοὶ («ἀρετῇ καὶ ἐπιστήμῃ»). Οὕτω, συμβάλλουν εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ διὰ τοῦτο, ἡ σύνοδος τῆς ᾽Ακαδημίας ἔχει τὴν ἀπαίτησιν τῆς συμπαραστάσεως ὅχι μόνον τῆς Πολιτείας ἀλλὰ καὶ τῆς Κοινωνίας ἐν γένει. Ἰδέαι καὶ διαβουλεύσεις ἀξιοποιοῦνται ὅταν πλαισιώνονται ἀπὸ ἔργα σοβαρὰ καὶ σπουδαῖα, δι' αὐτὸ τὸ σύμβολόν μας δὲν πρέπει νὰ εἶναι τὸ «ἄμμες πόκ' ἤμες...» τῶν Σπαρτιατῶν ἀλλὰ τὸ «ἄμμες δὲ γ' εἰμέν...» μέχρις τῆς πλήρους διαδρομῆς τῆς τροχιάς εἰς τὴν ὅποιαν ἐτέθημεν. Ἡ συνεχιζομένη προσφορὰ μας πρέπει νὰ ἐμπνέη τοὺς νεωτέρους νὰ δεχθοῦν ὡς ἰδανικόν των τὸ «ἄμμες δὲ γ' ἐσόμεσθα πολλῶν κάρρονες». Χαίρομεν βεβαίως δι' ὅσα ἐπιτελοῦμεν, ἀλλ' ἐπαιροῦμεθα ἰδίᾳ διὰ τὰ ἐπιτεύγματα καὶ διὰ τὰς προσπάθειάς τῶν νεωτέρων τοὺς ὁποίους ἐνεπνεύσαμεν διὰ τῆς διδασκαλίας μας, διὰ τῆς βοηθείας ἣ καὶ τοῦ παραδείγματός μας.

Ἔχοντες ὑπ' ὄφει πάντοτε τοὺς σκοποὺς καὶ τὴν ἀποστολὴν τῆς ᾽Ακαδημίας ὡς στρέψωμεν τὴν προσοχὴν μας εἰς τὰς προσπάθειάς διὰ τὸ μέλλον. Ἡ ᾽Ακαδημία ἐπλήγη δεινῶς ὑπὸ τῆς Μοίρας κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, παρὰ τὴν ἀθανασίαν τῶν μελῶν της, πού δὲν περιορίζεται εἰς τὰ ἐπίγεια. Ἐθρηνήσαμεν τὸν θάνατον πολλῶν καὶ ἀγαπητῶν συναδέλφων, οἱ ὅποιοι συνέβαλον τὰ μέγιστα εἰς τὰς ἐπιστήμας, τὰ γράμματα καὶ τὰς καλὰς τέχνας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ζωὴν καὶ πρόοδον τῆς Πατρίδος καὶ τῆς ᾽Ακαδημίας. Τὰ ὄνόματα καὶ τὸ ἔργον των, ἐγγεγραμμένα εἰς τὰς δέλτους τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἔθνους μας, θὰ παραμείνουν ἀθάνατα. Κατὰ τὴν πρῶτην Ἰανουαρίου τοῦ 1979 τὰ μέλη τῆς ᾽Ακαδημίας ἀνῆρχοντο εἰς 41 καὶ ὀλίγον ἀργότερον εἰς 43. Σήμερον ὁ ἀριθμὸς των ἔχει συρρικνωθῆ εἰς 36 ἢ καὶ 32 ἐὰν ἐξαιρεθοῦν οἱ ἐπ' ἀδείᾳ τελοῦντες, διὰ λόγους ὑγείας ἢ ἐτέρον κωλύματος. Τὸ ἄρθρον 6 τοῦ Ὁργανισμοῦ τῆς ᾽Ακαδημίας προβλέπει 65 τακτικὰ μέλη. Ἀπὸ τῆς συντάξεως τοῦ Ὁργανισμοῦ, τὸ 1926, ὁ κύκλος τοῦ ἐπιστητοῦ ἠδῆρῆθη κατὰ πολὺ. Αἱ καιακτίσεις τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος εἰς τὰς ᾽Επιστήμας ἀκόμη καὶ τὰ Γράμματα καὶ τὰς Καλὰς Τέχνας ἠδῆξήθησαν τόσον, κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ τῆς ζωῆς μας, ὥστε καὶ ἐὰν πληρωθοῦν αἱ προβλεπόμενα 65 ἔδραι ᾽Ακαδημαϊκῶν, ἀκόμη καὶ τότε δὲν θὰ εἶναι ἀρκετὰ διὰ νὰ ἀντιπροσωπεύσουν ὡς πρέπει τὸ παρόν. Ἀπλῆ

παραβολή τῶν ἀριθμῶν 65 καὶ 32 ἀποδεικνύει τὴν ἀδυναμίαν τῆς Ἀκαδημίας τοῦ 1980 νὰ ἐπιτελέσῃ πλήρως τὰ καθήκοντά της. Ἀπαιτεῖται ἡ πλήρως τῶν κενῶν ἐδρῶν μὲ νεωτέρους, κατὰ τὸ δυνατόν, ἐκπροσώπους τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἐπιστήμης. Τοῦτο ἄλλως τε ἀπαιτεῖ καὶ ἡ ἀνανεωτικὴ προσπάθεια τῆς Ἀκαδημίας. Θὰ πρέπει νὰ καταβάλωμεν κοινὴν προσπάθειαν τὸ 1980 διὰ νὰ πληρωθῇ τοῦλάχιστον τὸ ἕμισυ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κενῶν ἐδρῶν. Τοῦτο θὰ ἀποτελέσῃ πραγματικὸν ἄθλον. Πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ τούτου ἐπικαλοῦμαι τὴν βοήθειαν ὄλων τῶν συναδέλφων καὶ ἰδία τῶν Προέδρων τῶν Τάξεων. Εἰς τὴν προσπάθειαν αὐτὴν, ἀσφαλῶς θὰ συναντήσωμεν δυσκολίας, ὡς θὰ καταφανῆ καὶ ἐκ τῶν κατωτέρω, ἀλλὰ ἡ προσπάθεια πρέπει νὰ καταβληθῇ μὲ ζῆλον, μὲ κατανόησιν τῶν ἀναγκῶν καὶ μὲ πίστιν.

Οἱ προκάτοχοί μου καὶ πολλοὶ τῶν συναδέλφων ἔχουν τονίσει κατὰ καιροὺς ὅτι ἡ Ἀκαδημία πρέπει νὰ τιμᾷ τοὺς ἐκλεκτοὺς ἀντιπροσώπους τῆς Ἐπιστήμης, τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν Καλῶν Τεχνῶν τόσον τοῦ Ἐσωτερικοῦ ὅσον καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ. Ἰδία φροντίδες κατεβλήθησαν τελευταίως διὰ τὴν τιμητικὴν ἀναγνώρισιν ἡμετέρων καὶ ξένων ἐπιστημόνων. Ὁ ὑπὸ τοῦ Νόμου προβλεπόμενος ἀριθμὸς τῶν ἀντεπιστελλόντων μελῶν καὶ ξένων ἐταίρων εἶναι ἀξιόλογος. Πρὸς τὸν χῶρον αὐτὸν πρέπει νὰ στραφῶμεν μὲ σύστημα καὶ προσοχὴν, ὅπως ἐγένετο καὶ κατὰ τὸ παρελθόν. Θὰ μοῦ ἐπιτραπῇ ὅμως νὰ τονίσω ὅτι τὰ ἐκλεγέντα καὶ ἐκλεγόμενα τιμῆς ἔνεκεν μέλη τῆς Ἀκαδημίας θὰ πρέπει νὰ λαμβάνουν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἰδρύματος καὶ μετὰ τὴν ἐκλογὴν των, δὲν πρέπει νὰ παραμένουν διακοσμητικά, θὰ ἔλεγον, πρόσωπα. Ἡ Ἀκαδημία θὰ πρέπει νὰ τηρῇ στενὰς ἐπαφὰς μετὰ τῶν τιμωμένων της, νὰ τοὺς προσκαλῆ κατὰ καιροὺς νὰ λάβουν μέρος εἰς τὰς ἐργασίας της, νὰ γνωρίζῃ εἰς αὐτοὺς ὅτι ἀναμένει μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον τόσον τὰς ἐργασίας των πρὸς ἔκδοσιν εἰς τὰ δημοσιεύματά μας ὅσον καὶ τὴν ἐμφάνισίν των ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου μὲ βαρυνούσας ἀνακοινώσεις.

Ἡ ἐπιστημονικὴ ὑπόστασις καὶ ἡ ἀκτινοβολία τῆς Ἀκαδημίας, ὡς γνωστόν, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ ἐπιτεύγματα της, ἀπὸ τὴν συνεχῆ ἐπιστημονικὴν καὶ πνευματικὴν ἐργασίαν καὶ συμβολὴν τῶν τακτικῶν αὐτῆς μελῶν, ἀπὸ τὴν δραστηριότητα τῶν ὑπ' αὐτῆς ὀργανουμένων Κέντρων Ἑρεῦνης καὶ ἀπὸ τὴν ἐπικοινωνίαν της μὲ τὸ κοινὸν μὲ ὀμιλίαν καὶ παρουσιάσεις ἐπιστημονικῶν καὶ ἄλλων ἀνακοινώσεων. Διὰ τοῦτο ἰδία προσοχὴ καταβάλλεται, καὶ κατὰ τὸ 1980 πρέπει νὰ καταβληθῇ, διὰ τὴν ἀπρόσκοπτον ἐργασίαν καὶ τὴν αὔξησιν ἀποδοτικότητος τῶν Κέντρων τῆς Ἀκαδημίας, τὰ ὅποια, πρέπει νὰ κατανοηθῇ ὑπὸ πάντων, εἶναι κέντρα ἐπιστημονικά, ἀφιερωμένα εἰς τὴν ἔρευναν, εἰς τὴν πρόοδον τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων. Ἀκόμη πρέπει νὰ τοισθῇ ὅτι τὰ Κέντρα εἶναι φυτώρια, εἰς τὰ ὅποια μαθητεύουν, ἐξελις-

σονται και δημιουργοῦνται ἐρευνηταὶ ὄχι μόνον μὲ γνώσεις ἀλλὰ καὶ μὲ ἐπιστημονικὴν συνείδησιν καὶ ἔφεσιν πρὸς δημιουργικὴν ἐργασίαν. Κατὰ τὸ 1980 ἰδίᾳ προσπάθεια θὰ καταβληθῆ διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἀρετῶν τούτων, διότι πλὴν τῶν ἄλλων ἐπιτευγμάτων καὶ πολλὰ κενὰ εἰς τὰ Πανεπιστήμιά μας θὰ πληρωθοῦν ἀπὸ τὰ σημερινὰ μέλη τῶν Κέντρων. Διὰ τοῦτο τὰ Κέντρα καὶ ἡ προσπάθεια τῆς Ἀκαδημίας πρέπει νὰ τύχουν ὄχι μόνον τῆς κατανοήσεως ἀλλὰ καὶ τῆς θετικῆς ὑποστηρίξεως τῆς Πολιτείας καὶ τῆς Κοινωνίας.

Ἀποῦμαι διότι ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου πρέπει νὰ ἐπισημάνω μίαν λυπηρὰν καὶ ἀπαράδεκτον διὰ τὴν Ἑλλάδα κατάστασιν. Νὰ τονίσω δηλαδὴ τὴν ἔλλειψιν διαφέροντος καὶ ἐπιδόσεως ἢ ὅποια παρατηρεῖται εἰς τὸν κύκλον τῆς γραμματείας ἰδίᾳ καὶ εἰς κλάδους εἰς τοὺς ὁποίους θὰ ἔπρεπε νὰ κατέχωμεν ἡγετικὴν θέσιν. Εἶναι πράγματι ὀδυνηρὸν διὰ τὴν Ἑλλάδα, ὅταν διὰ τὴν πληρῶσιν κενῶν ἐδρῶν τῆς Ἀκαδημίας ἀμιλλῶνται δύο τὸ πολὺ ἢ καὶ μόνον εἰς ὑποψήφιους. Καὶ τοῦτο εἰς ἔδρας αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι ξένα πρὸς τὸν πολιτισμὸν καὶ τὰς παραδόσεις μας, εἰς θέματα καθαρῶς Ἑλληνικά, ὡς εἶναι ἢ Ἀρχαία Κλασσικὴ Φιλολογία, ἢ Ἀρχαία Ἑλληνικὴ Ἱστορία. Τὸ φαινόμενον αὐτὸ δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἀκαδημίας. Εἰς τί ἄρα γε ὀφείλεται ἢ σπάνις αὐτή, ἢ ὅποια πρέπει νὰ μᾶς φέρῃ εἰς σοβαρὰς σκέψεις καὶ ἀποφάσεις. Ἡ πεῖρα ἢ ἀποκτηθεῖσα κατὰ τὴν προσπάθειαν νὰ δημιουργήσωμεν Κέντρον Ἐρεῦνης τῆς Ἀρχαιότητος ἴσως μᾶς βοηθήσῃ νὰ διδῶμεν τὰ αἴτια.

Κατόπιν ἐργασίας τεσσάρων ἐτῶν ἐψηφίσθη, τύχῃ ἀγαθῆ, ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων Νόμος ὀρίζων τὴν ἴδρυσιν τοῦ Κέντρου τούτου. Ἀφ' ὅτου ἐδημοσιεύθη ὁ Νόμος εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς 21ης Ἰουλίου 1977 καὶ μέχρι σήμερον, δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ διορισθῆ οὔτε εἰς ἓκ τῶν ἑπτὰ συντακτῶν ὡς ὠρίσθη ὑπὸ τοῦ νόμου. Ἀκόμη παραμένει λησμονημένος εἰς κάποιον γραφεῖον, ὁ διορισμὸς ὁ προταθεὶς ὑπὸ τῆς Συγκλήτου τῆς Ἀκαδημίας ἐνὸς καὶ μόνον συντάκτου, διορισμὸς ὁ ὁποῖος ἐγένετο κατόπιν προκηρύξεως ἐγκριθείσης ὑπὸ ὄλων τῶν ἀρχῶν τῆς Πολιτείας. Καὶ ὅμως ἔχομεν ἀνάγκην ἄμεσον καὶ ἀπόλυτον ἐρεῦνης εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἀρχαιολογίαν ὡς ἀνεγνωρίσθη καὶ ὑπὸ τοῦ ἰδρυτικοῦ Νόμου τῆς Ἀκαδημίας. Παρ' ὅλας τὰς ὄντως ἐπιτυχεῖς καὶ πολλαπλᾶς προσπάθειάς τοῦ Ὑπουργείου Πολιτισμοῦ καὶ Ἐπιστημῶν, τοῦ ἀρτίως κατηγορημένου ἐπιστημονικοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ὑπηρεσίας καὶ τοῦ ζήλου καὶ τῆς αὐτοθυσίας ἀκόμη τῶν ἀρχαιολόγων, τῶν ἀποτελούντων τὸ προσωπικὸν τῆς θαυμαστῆς ἐπὶ ἓνα καὶ ἡμισυ αἰῶνας δράσεως τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας, τῶν σημαντικῶν ἐπιδόσεων τῶν Πανεπιστημίων μας, δὲν κατορθώσαμεν νὰ ταχθῶμεν μεταξὺ τῶν ταγῶν τῆς ἐρεῦνης εἰς τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἐπιστήμην, τὴν

καθαρῶς Ἑλληνικὴν αὐτὴν ἐπιστήμην. Πρέπει νὰ τοισθῆ, στεντορεία τῇ φωνῇ, ὅτι εἰς τὸν κλάδον αὐτὸν τῆς ἐρεῦνης ἔχομεν ὄχι μόνον τὴν δυνατότητα ἀλλὰ καὶ τὴν βεβαιότητα ἐπιτυχίας καὶ διακρίσεως, τοῦτο δὲ διότι ἡ Ἑλλάς εἶναι τὸ μεγαλύτερον καὶ τελειότερον ἀρχαιολογικὸν ἐργαστήριον τοῦ κόσμου. Τὸ αἰχμηρὸν ἔδαφός της, ἀκόμη καὶ ἡ γαλάζια της θάλασσα, ἔχουν διαφυλάξει καὶ καθημερινῶς ἀποδίδουν κατὰ τρόπον θαυμαστὸν, θησαυροὺς ἀνεκτιμήτους καὶ ὕλικὸν ἀφθαστον καὶ ἀτελείωτον διὰ μελέτην καὶ ἔρευναν καὶ πρὸ παντὸς δι' ἐπιστημονικὴν ἀξιοποίησιν ἢ ὅποια θὰ μᾶς φέρῃ εἰς τὸ προσκείμενον τῆς παγκοσμίου προσπαθείας καὶ ἐρεῦνης. Διὰ νὰ ἐργασθῶμεν καὶ διὰ νὰ διακριθῶμεν δὲν ἔχομεν ἀνάγκην μηχανημάτων καὶ ὕλικῶν, τὰ ὅποια ἀπαιτοῦν κολοσσιαῖα ποσά· χρειαζόμεθα μόνον κατανόησιν, συμπαράστασιν καὶ συνεργασίαν τῶν πάντων, ὀλίγα σχετικῶς οἰκονομικὰ μέσα, τὰ ὅποια οὔτε παραβάλλονται πρὸς τὰ ἀφειδῶς, ὀρθῶς βεβαίως, παρεχόμενα δι' ἄλλα ἔργα. Μὲ τὴν πεῖραν τὴν ἀποκτηθεῖσαν κατὰ τὴν ἴδρυσιν τοῦ Κέντρου Ἐρεῦνης τῆς Ἀρχαιότητος, πρὸ ὀφθαλμῶν, ἢ ὅποια εἶναι συνήθης καὶ εἰς ἄλλα ἰδρύματα καὶ κλάδους γνώσεως, εἶναι εὐκόλον νὰ κατανοήσωμεν διατὶ νέοι ἐπιστήμονες, ἐμφοροῦμενοι εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ σταδίου τῶν ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὴν ἐπιστήμην καὶ ἀπὸ ὑψηλὰ ἰδεώδη, ἀπογοητεύονται καὶ στρέφουν τὴν προσοχὴν τῶν πρὸς ἄλλας προσοδοφόρους ἀπασχολήσεις, διατὶ τρέπονται πρὸς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ μὲ τὰ ἐπιτεύγματα τῶν λαμπρύνουν ξένα Πανεπιστήμια καὶ Ἰδρύματα, διατὶ Ἀκαδημία Ἑλληνικὴ ματαίως προσπαθεῖ νὰ εὔρῃ ἱστορικούς, ὄχι τῆς Νέας Γουινέας ἀλλὰ τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος. Εἰς τὸ φαινόμενον τοῦτο πρέπει νὰ τεθῆ τέρμα. Ἐπικαλοῦμαι μετὰ θέρημης τὴν συμπαράστασιν τῶν ἀρμοδίων εἰς τὰς προσπάθειάς τῆς Ἀκαδημίας καὶ τῶν ἄλλων ἐπιστημονικῶν ἰδρυμάτων νὰ ἐνθαρρύνουν νέους ἐπιστήμονας εἰς τὸν τραχὴν δρόμον τῆς διακονίας τῶν πατροπαράδοτων κλάδων, τῶν Ἑλληνικῶν κλάδων τοῦ ἐπιστητοῦ. Ἡ Ἀκαδημία καὶ κατὰ τὸ 1980 θὰ θέσῃ ὡς ἔργον τὴν συμπαράστασιν πρὸς τοὺς νέους αὐτοὺς ἐπιστήμονας.

Εἰς τὸ πρῶτον ἄρθρον τοῦ Ὄργανισμοῦ τῆς Ἀκαδημίας μεταξὺ ἄλλων λέγεται ὅτι ἡ Ἀκαδημία σκοποὺν ἔχει νὰ δημιουργῆ καὶ νὰ ἀναδεικνύῃ ἀκμαίαν καὶ σελαγίζουσαν νεωτέραν ἑλληνικὴν ἐπιστήμην. Αὐτὴν ὀφείλει νὰ προβάλῃ κατὰ πρῶτον εἰς τὸν λαόν μας, ἐρχομένη ἐπίκουρος εἰς τὰς προσπάθειάς αἱ ὅποια καταβάλλονται ἀπὸ διαφόρους φορεῖς. Ἀλλὰ τὴν ἐπιστήμην αὐτὴν δὲν πρέπει, κύριοι Συνάδελφοι, νὰ περιορίζῃ εἰς τὰ ἑλληνικὰ σύνορα ἀλλὰ νὰ τὴν ἀπλώσῃ καὶ πέραν τῶν ὁρίων τῆς Ἐπικρατείας μας. Κατὰ τὴν μακραίωνα Ἱστορίαν της ἡ Ἑλληνικὴ Πατρις, ὡς ἐτονήθη ἐπανελημμένως καὶ εἰς τὴν αἴθουσαν αὐτὴν ὑπὸ τοῦ συναδέλφου κ. Ἰωάννου Θεοδοωρακοπούλου, διεκρίθη διὰ τὴν προθυμίαν τὴν ὅποιαν πάντοτε ἐπέδειξε νὰ μεταδίδῃ τὰς πνευματικὰς της κατακτήσεις καὶ τὸν πολιτισμὸν της εἰς

γειτονικούς και μακρινούς λαούς τῆς οἰκουμένης, και οὕτω νὰ καλλιτερεύῃ τὴν τύχην των. Ἡ Χριστιανικὴ ἐντολὴ «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ Ἔθνη» εἶναι ἔμφυτος εἰς τὴν ἑλληνικὴν ψυχὴν. Ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐβαπτίσθησαν εἰς τὰ νάματα τῆς Ἑλληνικῆς δημιουργίας οἱ λαοὶ τῆς Γῆς. Ἡ Ἀκαδημία ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ συνεχίσῃ τὴν προσφορὰν αὐτήν, τοῦτο δὲ θὰ ἐπιτύχῃ ἀφ' ἑνὸς μὲν ὅταν ἔλθῃ ἀρωγὸς τῶν λαῶν ἐκείνων οἱ ὅποιοι τώρα ἀναπτύσσονται και ἀφ' ἑτέρου γίνῃ συνοδοιπόρος και συνεργάτης ἐκείνων τῶν λαῶν οἱ ὅποιοι προχωροῦν εἰς τὸν δρόμον και εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς δημιουργίας. Σκέψις σοβαρὰ πρέπει νὰ ἀφιερωθῇ εἰς τοὺς πρώτους και ἰδιά εἰς ἐκείνους μεταξὺ τῶν ὁποίων ζοῦν και ἐργάζονται ἀπόδημοι Ἕλληνες. Μὲ τοὺς δευτέρους πρέπει ἡ Ἀκαδημία νὰ ἐπιτύχῃ μεγαλυτέραν σύσφιγξιν ἐπιστημονικῶν και πνευματικῶν σχέσεων, νὰ ἐπιτύχῃ συνεργασίαν μὲ τὰ πνευματικά και ἐπιστημονικά ἰδρύματα τῶν προηγμένων χωρῶν και ἰδιαιτέρως μὲ ἐκεῖνα ποὺ προσπαθοῦν ἤδη νὰ ἀναβιώσουν τὴν θαλπωρὴν, τὴν ἐμπνευσιν και τὴν βοήθειαν ποὺ παρέχουν αἱ Ἑλληνικαὶ σπουδαί. Παρ' ὄλην τὴν ἰδικὴν μας ἀντιδικίαν ὡς πρὸς τὸν βαθμὸν ἀναγκαιότητος τῆς μελέτης τῆς προγονικῆς μας κληρονομίας, ξένα πανεπιστήμια, εὐτυχῶς ἀξαναμόμενα διαρκῶς, ἀναγνωρίζουν τὴν ἀξίαν της. Εἰς τὴν προσπάθειάν των αὐτὴν ἡ Ἀκαδημία πρέπει νὰ συμβάλῃ προθύμως και ἀποτελεσματικῶς.

Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν τριετίαν ἐγένοντο σταθερὰ βήματα πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτήν. Διὰ τοῦ Ἰδρύματος «Κώστα και Ἑλένης Οὐράνη» παρεσχέθη και παρέχεται σπουδαιότατη βοήθεια εἰς ξένα Πανεπιστήμια, τὰ ὁποῖα εἰσάγουν εἰς τὰ προγράμματά των μαθήματα νεωτέρας Ἑλληνικῆς λογοτεχνίας, μαθήματα τὰ ὁποῖα ἀπολαμβάνουν μεγάλης ἐπιτυχίας και ἐκτιμήσεως. Τὸ 1929, μετὰ πρότασιν τῆς Τάξεως τῶν Γραμμάτων και τῶν Καλῶν Τεχνῶν, ἐθεσπίσθη ὑπὸ τῆς Ὀλομελείας και τῆς Συγκλήτου ἴδιον βραβεῖον, Ὀλυμπίας φύσεως, μικρᾶς δηλαδὴ σχετικῶς οἰκονομικῆς ἀξίας ἀλλὰ μεγάλου κύρους και κλέους, πραγματικὸς «κότινος». Τὸ βραβεῖον θὰ ἀπονέμεται εἰς ξένας ὁργανώσεις και Ἰδρύματα, τὰ ὁποῖα διακρίνονται ἢ θὰ διακριθοῦν εἰς τὸ μέλλον εἰς τὰ ἑλληνικά γράμματα ἀρχαῖα και νεότερα. Διακρίσεις και προσπάθειαι πρέπει νὰ συνεχισθοῦν, και κατὰ τὸ 1980, δὲν θὰ ὑπάρξῃ ἔλλειψις ἀξίων ὑποψηφίων. Εἴμεθα εἰς τοῦτο βέβαιοι, διότι τὸ ἐνδιαφέρον, ἀναζωπυρούμενον ἀπὸ ἡμᾶς, θὰ ἀξάνῃ διαρκῶς. Πρὸ μὲνός μολις, ἐπισήμως ἀνεκοινώθη ὅτι Ἀμερικανὸς ἀπόφοιτος τοῦ Princeton University, ἐγγνωμονῶν, ἐδώρησε εἰς τὴν πνευματικὴν του μητέρα, τὸ Πανεπιστήμιον ἐκεῖνο, 2 ἑκατομμύρια δολλάρια. Μολοντί ὁ δωρητὴς Stanley G. Seager εἶχε σπουδάσει μουσικὴν κατὰ τὰ φοιτητικά του χρόνια, ἐν τούτοις ὅμως ἡ ἀγάπη του πρὸς τὴν Ἑλλάδα, τὴν ἀρχαίαν και τὴν σύγχρονον και ἡ βαθεῖα πίστις του εἰς τὴν

ἐκπολιτιστικὴν καὶ πνευματικὴν ἀξίαν τῶν Ἑλληνικῶν σπουδῶν, τὸν ἔφερε νὰ ὀρίσῃ ὅπως τὰ ἐκ τῆς δωρεᾶς αὐτῆς ἔσοδα διατίθενται πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν Ἑλληνικῶν καὶ μόνον σπουδῶν. Τὰ ἔσοδα αὐτὰ θὰ ἐπιτρέπουν εἰς σπουδαστὰς ἐξ Ἑλλάδος νὰ μαθητεύουν εἰς τὸ *Princeton University* ἐπιδιδόμενοι εἰς τὴν Ἀρχαίαν, Βυζαντινὴν, Μεταβυζαντινὴν καὶ Νεωτέραν λογοτεχνίαν καὶ εἰς Ἀμερικανοὺς μελετητὰς (*scholars*) νὰ ἐπιδίδωνται εἰς τὰ αὐτὰ θέματα κατὰ τὴν παραμονὴν των εἰς τὴν Ἑλλάδα. Πρὸς τούτοις θὰ ἐπιτρέψουν εἰς τὸ *Princeton University* νὰ ἀξήση τὰς προσφορὰς του εἰς μαθήματα Ἀρχαίας, Βυζαντινῆς καὶ Νεωτέρας Γραμματείας. Ἄξία ἰδίας προσοχῆς εἶναι ἡ διαπίστωσις τῆς σοφίας τοῦ δωρητοῦ, ὁ ὁποῖος κατέδειξε μὲ τὴν δωρεάν του τὴν πίστιν του εἰς τὸ ἀδιαίρετον τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, τὴν ἀντίληψίν του τῆς συνεχοῦς καὶ ἄνευ διακοπῆς ἐξελίξεως τῆς ζωῆς του, ἀπὸ τῶν παλαιῶν χρόνων μέχρι σήμερον, τὴν ἀγάπην του πρὸς τὴν Ἑλλάδα, τὴν πίστιν του εἰς τὴν μεγάλην ἀξίαν τῶν Ἑλληνικῶν σπουδῶν. («*Επιθυμῶ διακαῶς*», γράφει ὁ *Seager* εἰς τὸ δωρητήριον γράμμα του, μὲ τὴν δωρεάν μου «*νὰ ἐνθαρρύνω τὴν δημιουργίαν ἰσχυροτέρων δεσμῶν καὶ μεγαλοτέρας κατανοήσεως μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν*»). Ὁ δὲ πρότασις τοῦ *Princeton University*, *Dr. William G. Bower*, χαρακτηρίζει τὴν δωρεάν τοῦ *Seager* ὡς «*imaginative and generous contribution to Princeton's teachings and research in one of the oldest and richest cultural traditions in the Western World*»). Τὴν χαρακτηρίζει δηλαδὴ ὡς γενναιοδωρον συμβολὴν εἰς τὴν διδασκαλίαν καὶ εἰς τὴν ἔρευναν τῆς ἀρχαιοτάτης καὶ πλουσιωτάτης πολιτιστικῆς καὶ πνευματικῆς παραδόσεως τοῦ Ἀστικοῦ μας Κόσμου.

Παραδείγματα ὡς αὐτά, ποὺ συγχρόνως ἐξαίρουν τὴν Ἑλληνικὴν συμβολὴν καὶ τὸν πολιτισμὸν, εἶναι εὐδαίμονα. Ὅντως συγκινητικὰ καὶ ὑποδειγματικὰ, φανερόνουν τὴν ἀνάγκην τῆς συσφίξεως τῶν σχέσεων τῆς Ἀκαδημίας μας μὲ τὰ ἰδρύματα καὶ τοὺς διανοουμένους τῆς ξένης. Παραδείγματα ὡς αὐτὰ πρέπει νὰ ἐλκύσουν καὶ τὴν προσοχὴν ὅχι μόνον τῶν πολυταλάντων Ἑλλήνων ἀλλὰ καὶ τῆς Πολιτείας.

Πιστεύω ὅτι εἰς τὸν τομέα αὐτὸν ἡ Ἀκαδημία ἔχει καὶ ἄλλο καθήκον, τὸν ἐπείγοντα χαρακτῆρα τοῦ ὁποῖου διαβλέπομεν ὅλοι. Ἐτερον λαμπρὸν στάδιον διανοίγεται ἐνώπιόν της ὡς καὶ ἐνώπιον τῆς Πολιτείας. Ἀνὰ τὴν οἰκουμένην εἶναι κατεσπαρμένοι χιλιάδες Ἑλλήνων, μυριάδες τέκνα Ἑλλήνων. Ἀποτελοῦν μέγα κεφάλαιον διὰ τὸ Ἔθνος καί, ὡς καὶ ἄλλοτε ἐτόνισα, δὲν θὰ πρέπει νὰ τοὺς ἐνθυμούμεθα μόνον εἰς ἡμέρας δυσκόλους. Πρὸς αὐτοὺς πρέπει νὰ στρέψωμεν τὴν προσοχὴν μας. Ὡς πρῶτον βῆμα θὰ πρέπει τὸ 1980 νὰ ὀργανωθοῦν ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας διαλέξεις εἰς τόπους ἀνὰ τὸν κόσμον ὅπου ζῆ ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ εἰς τὰ Πανεπιστή-

μα τῶν τόπων αὐτῶν. Διὰ τὴν ἐθνικὴν αὐτὴν ἀποστολὴν νὰ χρησιμοποιηθοῦν διακεκοιμένοι ἐκπρόσωποι τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιστήμης. Οὕτω καὶ αἱ σχέσεις μας μὲ τοὺς ξένους θὰ συσφιγθοῦν ἀλλὰ καὶ οἱ ἀπόδημοι θὰ ἐξυπηρετηθοῦν. Δύναμαι νὰ σᾶς βεβαιώσω ἐκ πείρας ζωῆς, ὅτι ὁ ἐνθουσιασμός, ἡ ἀγάπη, ἡ ἔφεσις πρὸς ἀναβίωσιν καὶ διατήρησιν προγονικῶν δεσμῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐνθάρρυνσις πρὸς ἀνάδειξιν καὶ ἐπιστημονικὴν δημιουργίαν θὰ ἀκολουθήσουν ὡς ἀποτέλεσμα τῆς προσπάθειάς αὐτῆς τῆς Ἀκαδημίας.

Ἀσφαλῶς δὲν ἔχω ἐξαντλήσει τὰ ὅσα δύνανται νὰ γίνουν εἰς τὸ μέλλον. Ἄρκοῦμαι ὅμως εἰς ὅσα μὲ τὴν βοήθειαν ὅλων ὑμῶν θὰ καταστοῦν δυνατά. Μὲ τὴν βοήθειάν σας αὐτὴν καὶ τὴν συμπαράστασιν τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Ἀκαδημίας, τοῦ Ἀντιπροέδρου καὶ τῶν Μελῶν τοῦ Προεδρείου, τῶν Διευθυντῶν καὶ Συντακτῶν τῶν Ἐπιστημονικῶν Κέντρων, τοῦ Διοικητικοῦ καὶ λοιποῦ προσωπικοῦ, ἐλπίζω, σὺν Θεῷ, ἐπαξίως νὰ συνεχίσω τὸ λαμπρὸν ἔργον τῆς Ἀκαδημίας καὶ νὰ παρουσιάσω ὄχι μόνον εἰς τὴν ἀρχὴν ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς θητείας μου τὸ κατὰ τὸν Πίνδαρον πρόσωπον τηλαυγές. Νὰ παρουσιάσωμεν, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶπω, κύριοι Συνάδελφοι, εἰς τὸ τέλος τοῦ 1980 ἀντὶ τοῦ σημερινοῦ τηλαυγοῦς προσώπου ἐλπίδων καὶ προθέσεων, τηλαυγές πρόσωπον ἐπιτευγμάτων καὶ προόδου.